

1. fejezet

Meleg testekről és süteményről álmodtam. A szexet még értem, de aprósütemények... Miért süti? Miért nem torta vagy hús? Alvás közben a tudatalattim miért pont ezt választotta. Los Angeles-i lakásom apró konyhájában ettünk – már nem is itt lakom, csak álmomban látogattam meg. A többes szám engem, Meredith Hercegnőt – az egyetlen faerie királyi sarjat, aki amerikai földön született – és a tucatnyinál is több személyi testőrömet jelenti.

Meztelen férfiak színes kavalkádja a konyhában. Fekete bőr, akár a legsötétebb éjszaka, a fehérenél is fehérebb hó, az épp kinyílt halvány levél színe, az erdő talajára hullott, halálra ítélt levelek barnája, mind ott kavargott körülöttem.

A valóságban alig fértünk volna el hárman, de álmomban a mosogató, tűzhely és a szekrények közti keskeny térben úgy sétáltak, mintha egy egész világ elfért volna ebben a kicsiny térben. Aprósüteményt ettünk, mert a szeretkezés után megéheztünk, talán valami kemény munka lehetett. A pasasok kecsesen, teljesen csupaszon sétáltak a konyhában. Néhányukat életemben nem láttam még ruha nélkül. Bőrük, akár a nyári napsütés színe, a kristály átlátszó fehérsége, oly árnyalatok, amelyekre szavakat sem találtam, mert a faerie földjén túl nem léteznek. Egy kellemes álmoknak kellett volna lennie, de nem volt az. Tudtam, valami nem stimmel, bizonytalan érzés fogott el, mint néha az álom közben, amikor biztos vagy abban, az otthonos képek csalnak, illúzió minden, hogy elrejtse a közelgő gonoszt.

A tányérnyi sütemény oly ártatlan, hétköznapi volt, mégis zavart. Megpróbáltam a figyelmemet a férfiakra terelni, testüket megérinteni, magamhoz húzni őket, de mintha ott sem lennék, kifordultak karomból, egymás után vették el az édességet, hogy megkóstolják.

A sápadtan halványzöld bőré, mélyzöld szemű Galen beleharapott egybe, és a tészta szélén valami lecsordult. Sűrű, sötét folyadék. A tömény, feketés lé csókolni való szájáról a fehér konyhapultra csöppent. Az az egy csepp széjjelfröccsent, elterült a felületen – vörös volt, vérvörös, frissen csillogó. A sütemények vért ontottak.

Kiütöttem Galen kezéből. Felkaptam a tálcát, hogy a férfiak ne férhessenek hozzá. A tányér úszott a vérben, túlfolyt a szélén, beborította a kezemet. Leejtettem, darabokra tört, de a pasasok lehajoltak, mint akik akár a földről, törött üvegcserepek közül is megennék az édességet.

– Ne! – üvöltöttem, hátrébb taszigálva őket.

– De túl régóta nem jutottunk ennivaló közelébe – nézett fel rám fekete szemével Doyle.

Az álmom hirtelen megváltozott – ami álmok esetében nem meglepő. Egy mező közepén álltam, melyet a távolban fák gyűrűje határolt. A fák mögött dombok magasodtak a holdfényes téli éjszaka halovány színébe. A talajt puha takaróként borította a hó. Bokáig süllyedtem benne.

Lazán lebegő ruhát viseltem, oly fehéret, mint a hó. Csupasz karomat az éjszaka hideg levegője érte. Fáznom kellett volna. Egy álom, csak egy álom.

Hirtelen észrevettem valamit a rét közepén. Egy állatot, kicsiny, fehér élőlényt, és arra gondoltam, *hát ezért nem vettem eddig észre, mert fehérebb a hónál.* A ruhámnál, a bőrömnél is halványabb, hogy már világítani látszott.

Fejét felemelte, a levegőbe szagolt. Egy kis malac volt, de ormánya a megszokottnál nyújtottabb, lába hosszabb az általam valaha látott disznókénál. Bár a hófödte táj közepén állt, a szűz hóban patanyomokat nem láttam, elképzelni sem tudtam, miként kerülhetett oda. Mintha odavarázsolták volna.

Csak egy pillanatra néztem a fák csoportjára, és amikor újra a malackára vettem a tekintetemet, nagyobbak láttam. Legalább egy ötven kilóval nehezebbnek tűnt, és bőven elérte volna a térdemet. Folyamatosan bámultam, miközben a malac egyre növekedett. Nem láttam, pontosan miként történt, ahogy egy virág szírbontását sem lehet megfigyelni, de egyre nagyobb lett. Már a derekamig ért, megnyúlt, vaskossá vált, és szőrt növesztett. Soha nem láttam még ennyire göndör szőrű disznót, mintha téli bundát viselt volna. Szőrméje simogatásra hívogatott. Felém fordította azt a furcsán megnyúlt pofáját, és megláttam a szájából kinyúló agyarakat, kicsiny szemfogakat. Mihelyst észrevettem, elefántcsonhoz hasonló fehérségük megcsillant a hó fényében, és megint elfogott az a bizonytalan érzés.

– Muszáj innen elszabadulnom – gondoltam, és megfordultam, hogy kísétáljak a fák gyűrűjéből, amely hirtelen túl szabályosnak, megtervezettnek tűnt ahhoz, hogy elhiggyem, véletlenszerűen nőttek így.

Egy asszony állt mögöttem oly közel, hogy a halott fák közül fújó szél által meglebegetett köpönyege a ruhám szegélyét súrolta. Számat szólásra nyitottam, hogy kérdezzem: *ki vagy*, de ajkamat hang nem hagyta el. A nő felém nyújtotta kortól ráncos, májfoltos kezét, amely kicsiny, keskeny volt, de még mindig szép, békés erőtől duzzadó. Nem az ifjúságból megmaradt erőtől, hanem attól, amely a kor előrehaladtával érlelődik. Energia, amelyet tudással halmoz fel az ember, bölcsesség, amelyet áttöprengett hosszú téli éjszakák során érhetünk el. Mögöttem állt valaki, aki egy egész élet bölcsességét hordozta magában – nem, inkább több életét.

A vénasszonyokra, boszorkányokra kígyót-békát kiáltanak, rondák és gyengék. Az Istennő szemében a banyák valósága nem ez, és nem is ezt láttam. Az asszony rám mosolygott, oly melegen, ami egy egész életen át kitart. Egy mosollyal ajándékozott meg, amelyben benne rejlett ezernyi táborút mellett átbeszélgetett éjszaka, kérdések és válaszok százai, végtelen életutak tudása összegyűjtve, megőrizve. Mindenre tudja a választ, már csak arra kellene emlékezniem, mit is kérdezzek.

Megfogtam kezét, bőre puha volt, akár egy kisbabáé. Ráncok szabdalják – a sima bőr nem mindig előnyös –, de az öregedésben van valami szépség, amiről a fiatalságnak fogalma sincs. Megérintettem az öregasszony kezét, és biztonságban éreztem magamat, tökéletes, teljes biztonságban, mintha e békességet soha semmi nem tudná megzavarni. Rám mosolygott, arcát köpönyege csuklyája homályba borította. Kezemből kezét kihúzza, próbáltam megkapaszkodni benne, de megrázta fejét, és megszólalt – bár ajka nem mozdult.

– Dolgod van.

– Nem értelek – vitakoztam, és miközben az övé nem, az én leheletem gőzölgött a hideg éjszakában.

– Adj nekik más étket!

– Nem értem... – ráncoltam homlokom.

– Fordulj meg! – szólított fel, és bár ajka most már mozgott, lélegzete az éjszakát még mindig nem színezte. Mint aki beszél, de nem vesz levegőt, vagy oly hideg a lélegzete, akár a téli éj. Megpróbáltam felidézni, keze vajon hideg volt-e vagy meleg, de képtelen voltam rá. Csak a békességre és helyénvalóságára emlékeztem.

– Fordulj meg! – ismételte, és ez alkalommal megtettem.

Egy fehér bika állt a tisztás közepén – legalábbis első pillantásra annak tűnt. Marmagassága a fejem búbjáig érhetett. Tíz-húsz cent híján elérhette a három méteres hosszúságot. Lehajtott feje mögött a válla széles, izmos púpnak tűnt. Felemelte pofáját, és egy ormányt pillantottam meg,

amelyet meggörbült agyarak foglaltak keretbe. Nem egy bika volt, hanem egy óriási vaddisznó – az a valami, amely az imént még egy kismalac volt. Rám nézett, és elefántcsont-fehéren csillogó agyarakkal néztem szembe.

Hátrapillantottam, de tudtam, a nő már eltűnt. Egyedül voltam a téli éjszakában. Nos, nem annyira egymagamban, ahogy szerettem volna. Újra odanéztem, és az éktelen nagy vaddisznó még mindig ott állt, meredten bámulva engem. Talpam alatt a hó hidegebbé vált. Karom libabőrözött, de nem tudtam, vajon a hidegtől reszketek-e, avagy a félelemtől.

Felismertem a vadkan fehér bundáját. Még mindig puhának tűnt, de a farka mereven elállt a testétől és megnyúlt ormányát az égnek emelte. Ahogy a levegőt szimatolta, lehelete füstölt. Rossz jel. Azt jelentette, hogy valós – legalább is eléggé igazi ahhoz, hogy megsebesítsen. Mozdulatlanná merevedtem. Nem hiszem, hogy moccanom volna, mégis hirtelen rám támadt. Felém rohant, a hó patái alatt szertefröccsent.

Mintha egy hatalmas gépet figyelnék, miközben próbál eltaposni. Túl nagy, hogy valódinak higgyem, túl óriási, hogy lehetséges legyen. Fegyverem nem volt. Megfordultam, futásnak eredtem.

Hallottam mögöttem a vaddisznót. Patái a fagyos földet hasították. Oly hangot adott ki, mintha üvöltene. Nem bírtam megállni, és hátrapillantottam. Véletlenül rátapostam a ruhám aljára, és elestem. Forogtam a hóban, próbáltam talpra állni, de ruhám rátekeredett a lábamra. Képtelen voltam kiszabadulni. Nem bírtam felállni. Nem tudtam elfutni.

A vadkan már a nyakamban lihegett, lehelete párafelhőket fújt. Lábát hó borította, és fekete, fagyott földdarabok szabdalták fel a fehérséget. Ez az a véget nem érő pillanat, amikor a világ minden ideje a rendelkezésedre áll, hogy nézd, miként ér el a halál. Fehér vadkan, fehér hó, fehér agyarak ragyognak a holdfényben, amelyet csak a fekete föld csúfít el, akár a sebhelyek. A vaddisznó újra azt a borzalmas, üvöltő visítást hallatta.

Fehér, tömött téli bundája oly puhának tűnt. Még akkor is így lesz, amikor felöklel, és halálra tapos a hóban.

Hátranyúltam, hátha kezembe akad egy faág, bármi, aminek segítségével fel tudok állni. Valami súrolta a karomat, és megragadtam. Tenyerembe tüskék mélyedtek. A fák közötti teret tövises indák nőttek be. Ágaikba kapaszkodva talpra húztam magamat. A tüskék a kezembe fúródtak, karomat sebeztek, de másba nem tudtam kapaszkodni. A vaddisznó oly közel volt, hogy éreztem a szagát, a tömény, savanyú bűzt a hideg levegőben. Nem a hóban fekvé fogok meghalni.

A tövisszúrások nyomán vér fakadt, vörösre pöttyözte a ruhámat, a havat apró kárminvörös cseppek színezték. Az indák úgy mozogtak a kezemben, mintha nem növényi létet élnének. A vaddisznó forró lehelete melegítette a hátamat, és a tüskés ágak kapuként nyíltak meg előttem. A világ megfordult körülöttem, és amikor újra láttam, hogy megbizonyosodhassam, hol vagyok, már a túskefal túloldalán álltam. A fehér vadkan hirtelen, nagy sebességgel ütközött az indáknak, mint aki azt hiszi, képes áttörni köztük. Egy pillanatig úgy láttam, sikerülni is fog neki, de elért a tövisekig, amelyek lelassították. Megtorpant, és agyarával, ormányával maga körül vagdalkozni kezdett. Le fogja őket tépni, patái alatt szétapossa őket, de fehér bundáját már apró, véres karcok borították. Áttörhet, de a tüskék őt is megsebzik.

Álmaimban, látomásaimban soha nem rendelkeztem olyan fajta mágiával, melyekkel ébrenlétem alatt ne bírtam volna. De most igen. A vér kezének mágiáját birtokoltam. Vérző kezemet a bestia felé nyújtottam. *Vérezz!* Gondoltam. Az összes kis karcolásból folyni kezdett a vér, de a vad még mindig próbált áttörni a tövisek között. Az indák kiszakadtak a földből. *Még!* Gondoltam.

Kezemet ökölbe szorítottam, majd tágra nyitottam, és a horzsolások szétnyíltak. Tátongó vörös szájak szájai a fehér bundán. Vér csorgott az állat oldalán, és a visítása már nem dühös volt vagy kihívó. A fájdalom üvöltését hallatszott.

Az indák maguktól kezdtek köréje csavarodni. A vadkan térde megbicsaklott, az ágak a fagyos földre szorították. Már nem fehér vaddisznót láttam, hanem vöröset. Vértől vöröslőt.

Kést tartottam a kezemben. Csillagként ragyogó fénylő, fehér pengével. Tudtam, mit kell tennem. Elindultam a vértől pettyezett fehér hóban. A vadkan rám nézett, és tisztában voltam azzal, ha megtehetné, még most is megpróbálna megölni.

Késemet a torkába mártottam, és ahogy kihúztam a pengét, nyomában vér ömlött a hóra, a ruhámra, bőrömrre. Forró volt. A meleg és az élet kárminvörös szökőkútja.

A vér a kövér, fekete földig olvasztotta a havat. A talajból egy apró malac bukkant elő, nem fehér volt, hanem homokszerű, arany csíkokkal, akár egy őzborjú. A malacka sírt, de tudtam, választ nem fog kapni.

Karomba emeltem, és úgy gömbölyödött össze, akár egy kiskutya. Oly meleg és élő volt...

Mindkettőnk betakartam a csuklyás kabáttal, amelyet az álom ezen szakaszában viseltem. A ruhám fekete volt, de nem a vértől, hanem egyszerűen fekete. A kismalac elfészkelődött a puha, meleg kelmében. Csizma volt rajtam, szőrmétől szegélyezve; lágy és meleg. A fehér kést még mindig a kezemben tartottam, de tiszta volt, mintha a vér leégett volna róla.

Rózsairatot éreztem. Hátrafordultam, és láttam, a fehér vaddisznó teste eltűnt. A tövises indákat zöld levelek és virágok borították. A virágok fehérek és rózsaszínek, a leghalványabb vöröstől a sötét lazacszínig. Némely rózsa oly sötét volt, hogy már lilába játszott.

A levegőt a vadrózsa csodálatos illata töltötte be. Miközben néztem őket, a körben álló halott fák feléledtek, bimbóztak, leveleket hajtottak. Az olvadás a vadkan halálakor, a meleg vér kiömlésével kezdődött el.

A malacka egyre nehezebb lett. Lenézve észleltem, kétszeresére nőtt. Leraktam az olvadó hóba, és miként a vadkan is egyre nagyobb lett, a malac is növekedésnek indult. Most sem láttam magát a változást, észrevétlenül ment végbe, akár egy virág kinyílt.

Elindultam a hóban, és a gyorsan fejlődő malac kutyaként baktatott mellettem. Amerre léptünk, a hó elolvadt, és az élet visszatért a földbe. A disznó elveszítette süldő csíkozását, feketévé vált, marja már a derekamig ért, de a növekedésben nem állt meg. Megérintettem a hátát, és szőrzete nem puha, hanem durva volt. Megsimogattam az oldalát, és nekem dörgölődött. Amerre menünk, a világ újra zöldbe borult.

Egy apró domb tetejére értünk, ahol a talajon egy kőlap hevert, szürkén és hidegen a lassan eljövő virradatban. Kárminvörös sebhelyként mutatkozva az égbolton, megérkezett a hajnal. A nap vérben érkezik, és vérben nyugszik le.

A disznónak agyarái nőttek, kicsi, görbült fogak, de most nem féltem. Kezemet nyalta, és orra puhább volt, mozgékonyabb, inkább egy vastagabb ujja hasonlított, mintsem egy malac ormányára. Elégedett hangot hallatott, és elmosolyodtam. Majd megfordult, és egyenesen lerohant a dombról, farkincája zászlóként lobogott mögötte. Amerre patája földet ért, a talaj kifordult.

Egy alak állt mellettem palástba burkolózva, de nem a szürke ruhás téli boszorkány Istennő.

Egy nálam magasabb férfi, széles vállal, oly fekete csuklyával a fején, mint a disznó színe, amely a messzeségben egyre kisebb lett.

Két kezét felém nyújtotta; egy szarvat tartott. Egy hatalmas vadkan görbe agyarát. Fehér volt, friss, még véres, mintha az előbb vágta volna le a fehér vaddisznóról. Ahogy felé indultam, a szarv letisztult, csiszolttá vált, talán a használatból az évek során, mintha sokan megfogták volna. Már nem fehér színű, hanem a régiségét jelző borostyánbarna árnyalatot vett fel. Épp mielőtt a férfi kezéhez értem volna, vettem észre, hogy aranyba foglalták, serleget alakítottak ki belőle. Két tenyerembe fogtam a kezét, láttam, hogy oly sötét színű, akár a köpönyege, de tudtam, a férfi nem az én Doyle-om, a Sötét Szolgám. Ő maga az Isten. Felpillantottam a csuklyára, és egy pillanatra a vadkan pofáját láttam; majd rögtön egy emberi szájat, mely rám mosolygott. Arca, akár az Istennőé árnyékban maradt – egy istenség képmását mindig titokzatosság övezi. Kezemet a kupa sima szarurészére fontam, a faragott aranyat tenyeremben puhának éreztem. A férfi ujjaimat a serlegre szorította. Eltűnődtem, ugyan hová tűnhetett a kés.

– Ahová tartozik – felelte egy mély hang, amely bármely férfié lehetett volna, vagy akár senkié. A tör hirtelen ott termett a kupában, hegyével lefelé, és megint fényes volt, mintha a szaru és arany serlegbe egy csillag hullott volna.

– Igyál, és légy vidám – mondta, és tréfáján elkuncogta magát. A fényes kupát ajkamhoz emelte és meleg kacagásának hangjától övezve eltűnt.

Beleittam a folyadékba, amely a valaha általam ízelet legédesebb mézsörnek bizonyult, sűrű és meleg volt; nyelvemen talán a nyár forrósága ömlött végig, simogatta torkomat, és ahogy lenyeltem, épp oly részegítőnek bizonyult, mint bármely más alkohol.

A hatalom a legrészegítőbb ital.

2. fejezet

Felébredtem, nem a saját ágyamban, és arcok vettek körül. Arcok, akár a legsötétebb éjszaka, legfehérebb hó, friss levelek halványzöldje, nyári napsütés arany színe, a letaposott levelek barnája, melyből a feketeföld származik. De oly bőrszínem nem láttam, amely magában hordozta volna a csillogó kristály színeit, mint a gyémánt, melyből testet faragnak. Pislogva néztem őket és eltűnődtem – álomra emlékezve –, hová tűntek a sütemények.

– Meredith Hercegnő – hallottam Doyle hangját, mélyen, zengőn, akár messzi visszhang –, jól vagy?

Felültem, a fekete selyem ágynemű hidegen simogatta a bőrömet. A királynő éjszakára kölcsönadta a hálószobáját. Igazi szörme – oly puha, hogy akár élő is lehetett volna – borította csípőmet, amúgy mezítelen voltam. A takaró megmozdult, és Kitto nézett fel rám. Sápadt arcát a hatalmas kék szeme uralta, melyben szemfehérnek nyoma sem volt. Bőre színe a Seelie sidhéé, de a szeme, az a goblinoké. A legutolsó nagy goblin–sidhe háború gyermek ő. Halovány, tökéletes teste alig éri el a 120 centiméteres magasságot; ő életében az egyetlen, nálam alacsonyabb férfi. Kisgyerekként kandikált elő a préből, akár egy Bálint-napi képeslap kerubja. Már akkor több mint ezer éves volt, amikor a kereszténység, mint szó beépült a köztudatba. A goblinokkal kötött szövetségem részeként került hozzám, amely azáltal is meg lett pecsételve, hogy Kittót az ágyamba engedtem.

Keze megtalálta a karomat, vigaszt keresve kezdett el simogatni, ahogy mindig tesszük, ha idegesek vagyunk. Megijedt, mert szó nélkül, meredten bámultam. Hozzám simulva aludt, és az

Isten és Istennő hatalma az álmomból valahogy átkeveredhetett a bőrére. Az ágy körül kört alkotó férfiak arcán is lehetett látni, ők is éreztek valamit.

– Meredith Hercegnő, jól vagy? – kérdezte ismét Doyle.

Testőreim kapitányára, a szeretőmre pillantottam. Arca oly fekete, akár a vízióban viselt köpönyeg, vagy a vaddisznó szőre, amely kifutott a hóba és ekképp magával hozta a tavaszt. Szememet be kellett csuknom, mély lélegzetet vennem, hogy végre megszabadulhassak az álom és látomás utolsó maradványaitól is. Próbáltam itt és most lenni.

Két kezemet kiszabadítottam a takaró fogságából. A jobban a szaruból faragott kupát tartottam, melynek csontja a kortól sárgává vált, és aranyozásában oly vésett szimbólumok voltak, melyeket ma a faerie területén kívül már csak néhányan tudnak olvasni. Egy pillanatig rámeredtem, majd két kézzel a magasba emeltem.

– Ó, Istenem – suttogta Rhys, de hangját furcsa mód hangosnak éreztem.

– Igen – jegyezte meg Doyle – pontosan az.

– Mit mondott, amikor neked adta a kupát? – tudakolta Abe. Ő az, akinek tökéletes tincsei halványszürke, sötétszürke, fehér és fekete színekben játszanak. Szeme az emberi szemnél egy árnyalattal szürkébb, de ettől nem válik nem evilágivá. Nem teljesen. Ha a mai modern fiatalok gót stílusú ruhába öltöztetnék, akkor bármely éjszakai klubban menő lenne.

Arckifejezése szokatlanul komoly volt. Amióta az eszemet tudom, ő az udvar alkoholistája, nevetségének tárgya. De arcában most egy más embert pillantottam meg; egy villanás, ki is lehetett egykoron. Valaki, aki először gondolkodott, és utána szólalt meg, valaki, akinek jobb dolga is volt, mint oly gyorsan és gyakran részegedjen le, amennyire csak lehetséges.

– Mit mondott? – nyelt egy nagyot, újra feltéve a kérdését.

– Igyál, és légy vidám – feleltem.

– Hát, ez órá vall – mosolyodott el Abe, szomorúasan.

– Ki az az ő? – érdeklődtem.

– A kupa egykor az enyém volt. Az én jelképem.

Elkészítettem az ágy széléig és feltérdeltem.

– Abeloecc – nyújtottam felé a serleget –, igyál, és légy vidám!

– Hercegnő – rázta a fejét –, nem érdemlem meg az Isteni kegyelmet. Nem érdemlem ki senki jóindulatát.

Hirtelen rájöttem – de nem vízió által –, egyszerűen csak tudtam, mi történt.

– Nem azért űztek el a Seelie Udvarartásból, miként mindenki hiszi, mert elcsábítottál egy nőt, akit nem kellett volna. Kidobtak, mert elveszítetted a hatalmadat, és amikor az udvaroncokat már nem tudtad mulatsággal és itallal felvidámítani, Taranis kirúgott az aranyló udvarból.

Egyik szemének pilláin könnycsepp remegett. Abeloecc csak állt, egyenesen, büszkén, miként még soha nem láttam. Nem történt meg soha, hogy oly józan lett volna, mint most.

Nyilvánvalóan azért ivott, hogy felejtse, de mivel sidhe és halhatatlan, ez azt jelenti, hogy nincs az a mennyiségű drog vagy alkohol, amely számára tényleg felejtést hozhatna. A tudatát elhomályosíthatja, de a kábítószer teljes bódulatát soha nem ismerheti meg.

Végül bólintott, és a könnycsepp pillájáról lecsöppent, végiggördült az arcán. A kupa permével sikerült felfognom. Az az egy, piciny cseppecske úgy száguldott le a serleg belsejébe, mintha a gravitáció nem is létezne. Nem tudhatom a többiek látták-e, mi történik, de Abe és én azt néztük, miként igyekszik leérni a kupa aljára. A könny leérkezett az edényke aljának sötét kanyarulatába, és hirtelen folyadék kezdett feltörni, mintha a szarv sötét belsejében forrás fakadt volna.

Sötét, aranyszínű folyadék töltötte fel a kupát a pereméig, és a szobát méz, bogyós gyümölcsök és alkohol nehéz illata öntötte el.

Abe épp úgy fogta két kezébe tenyeremet a serleg fölött, miként én tettem álmomban az Istenséggel.

Felemeltem, és mikor Abeloecc a szaruhoz ért, megszólaltam.

– Igyál, és légy vidám! Igyál, és légy az enyém!

Még tétovázott, mielőtt inni kezdett volna, és szürke szeme villanásában eddig még soha nem látott intelligenciát pillantottam meg. Úgy kezdett el beszélni, hogy száját nem vette el a kupa széléről. Inni akart. Éreztem keze remegéséből, ahogy az enyémet fogta.

– Egykor egy királyhoz tartoztam. Amikor már nem voltam képes udvari bolondként szolgálni őt, elűzött – mondta, és keze reszketése csillapodott, mintha szavai kezdenék megnyugtatni. – Egykor egy királynőhöz tartoztam. Gyűlölt engem, mindig is gyűlölt. Szavai, tettei által állandóan tudomásomra hozta, mennyire utál – mesélte, és keze melegét éreztem az enyémen. Szeme mély, sötétszürke volt, szénszürke, pupillája körül fekete árnyalatokkal. – Soha nem szolgáltam hercegnőt, és téled tartok. Rettegek attól, mit fogsz velem tenni. Parancsodra mit fogok tenni másokkal. Félek megkóstolni ezen italt, és sorsomat a tiédhez kötni.

– Abeloecc, sorsodat enyémmel nem kötöm – ráztam a fejem, vigyázva, a szemkontaktust ne törjem meg –, és engem sem a tiédhez. Csak azt mondom, igyál a hatalomból, mely egykor neked adatott meg. Légy az, aki egykoron voltál. Ez nem az én ajándékom neked. Ez a kupa az Istenségé, a Hitvesé. Ő adta nekem, és kérte, hogy veled osszam meg.

– Beszélte rólam?

– Nem, nem kifejezetten rólad, de arra bízott, hogy másokat is kínáljak meg veled. Az Istennő azt mondta, mindannyian kapjatok valami mást enni – ráncoltam elgondolkozva homlokom, bizonytalanul, miként is tudnám elmesélni, amit láttam vagy tettem. Egy látomás mindig világosabb, amikor a fejedben megy végbe, mint amikor beszélned kellene róla.

Megpróbáltam szavakba önteni, amit a szívemben éreztem.

– Az első korty a tiéd, de az utolsó nem. Igyál, és meglátjuk, mi történik.

– Félek – súgta.

– Abeloecc, félhetsz, de kortyolj belőle!

– Te nem gondolod, hogy kevesebbet érek, csak azért, mert félek.

– Csak azok, akik soha nem éreztek rettegést, vethetik meg azokat, akik ismerik ezt az érzést. Az igazat megvallva, szerintem, aki még soha nem félt, az vagy hazudik, vagy egy csepp képzelőereje sincsen.

Ettől elmosolyodott, majd elnevette magát, és kacagásában az Isten visszhangját véltem felismerni. Abeloecc lényének ősi istenségi része évszázadokon keresztül megőrizte ezt a serleget. Régi hatalmának árnyéka figyelt és várt. Várakozott valakire, aki látomásában a tavaszba forduló télben megtalálja a dombot, az alkony és virradat mezsgyéjén, azon köztes térben, ahol a halandók és halhatatlanok találkozhatnak.

Nevetése engem is mosolyra fakasztott, és a szobában mindenfelől halk kacaj hallatszott. Az a fajta, amely mindenkit magával ragad. Nevet, és te veled kacagsz.

– A kezében tartod a kupát – jegyezte meg Rhys –, és nevetésed hallva én is megvidámodom.

Évszázadok óta nem voltál ily szórakoztató – fordult felém fiúsan jóképű arcával, megmutatva a sebeket, amelyek egyik háromszínű kék szemének helyét borították. – Igyál, és lássuk, mi maradt abból, akinek hitted magad, vagy ne igyál, és légy továbbra is egy árny, egy vicc.

– Egy rossz vicc – kontrázott Abeloec.

Rhys bólintott, és hozzánk lépett. Fehér fürtjei derekáig érnek, oly testet ölelnek, mely a testőreim közül a legizmosabb. Köztük ő a legalacsonyabb – hallatlan –, egy tiszta vérű sidhe, aki csupán 160 centiméter magas.

– Mit veszíthetnél?

– Megint törekednem kellene. Vége lenne a nemtörődömségnek – felelte Abe. Úgy nézte Rhyst, annyira koncentrált rá – akár rám az imént –, mintha számára válaszuk magát a világot jelentené.

– Ha nem szeretnél mást, mint a következő pohár fenekére nézni, és újabb adag fehér port felszippanítani, hát csak tessék. De akkor lépj arrább, és hagyd, hogy valaki más igyon a serlegből – folytatta Rhys.

– Az enyém – ellenkezett Abeloec, és arcán fájdalom futott át. – A lényem egy része volt.

– Abe, az Isten nem említett téged név szerint – emlékeztette Rhys. – Azt mondta Merrynek, hogy osztozzon rajta, de azt nem, kivel.

– De az enyém.

– Csak akkor, ha elfogadod – felelte Rhys halkán, tisztán érthetően, és gyengéden is, mintha jobban értené nálam, mitől is tart Abe.

– Az enyém – ismételte Abe.

– Akkor igyál – noszogatta Rhys –, igyál, és légy vidám!

– Igyál, és légy átkozott! – replikázott Abe.

– Nem, Abe – érintette meg a karját Rhys –, mondd ki, és tégy meg mindent azért, hogy elhiggyed! Igyál, és légy vidám! Többeket láttam már, ahogy visszakapják hatalmukat. Még a viselkedésed is befolyásolja vagy befolyásolhatja.

Abeloec kezdte volna elereszteni a kupát, de leszálltam az ágyról, és megálltam előtte.

– Mindent magaddal fogsz hozni, amit ez alatt a hosszú, szomorú idő alatt megtanultál, és még mindig önmagad maradsz. Az, aki voltál, csupán öregebb, bölcsőbb. Nem kell megbánnod semmit, ha nagy árat fizetsz a bölcsességedért.

– Azt parancsolod, igyak – meredt le rám tökéletes, sötétszürke szemével.

– Nem – ráztam a fejem. – Ez a te döntésed.

– Nem utasítasz?

Megint csak a fejemet ráztam.

– A hercegnőnek a szabad akaratról alkotott nézetei meglehetősen amerikaiak – jegyezte meg Rhys.

– Ezt bóknak veszem – mondtam.

– De... – kezdte Abe lassan.

– Igen – vetette közbe Rhys –, ez azt jelenti, hogy csak rajtad múlik. A te döntésed. A te sorsod. Minden a te kezében. Ahogy mondják, a kötél elég hosszú, hogy felakaszd rá magad.

– Vagy megmentsd magadat – szólt közbe Doyle, és a másik oldalon közelebb lépett; egy magas, sötét árny Rhys fehérsége mellett. Abeloecel együtt álltam, egyik oldalunkon a fehér, másikon a fekete alak. Rhys egykor Cromm Cruach volt, a halál és élet istene. Doyle a királynő legfőbb orvgyilkosa, és valamikor Nodons, a gyógyítás istene. Köztük álltunk, és ahogy felnéztem Abeloecre, a szemében megmozdult valami, annak a személynek az árnyéka, melyet a dombon, a csuklya mélyén megpillantottam.

Abeloec felemelte a kupát, és vele együtt két kezemet is. Együtt emeltük meg a serleget, és ő lehajtotta a fejét. Ajka csak egy sóhajtásnyira tétovázott a sima szaru peremén, majd inni kezdett. Egyre tovább billentette, majd térdre esett, de tenyerem még mindig a kupán tartotta, amíg teljesen ki nem itta. Egyetlen, hosszú korttyal ürítette ki.

Még mindig a térdén, elengedte a serleget, és fejét csukott szemmel hátravetette. Teste ívbe hajolt, amíg – behajlított lábbal – saját, csíkokkal tarkított hajára nem hanyatlott. Egy másodpercig oly mozdulatlanul feküdt, hogy megijedtem. Vártam, hogy mellkasa megmozdul, akartam, hogy lélegezzen, de semmi nem történt.

Úgy feküdt, mint aki alszik, kivéve, hogy lába különös szögben állt. Így senki nem alszik. Arca kisimult, és ráébredtem, Abe egyike azon ritka shidéknek, akinek állandósult aggódó ráncai vannak, apró ráncok a szeme, szája körül. Álmában eltűnnek, már ha ez álomnak nevezhető. Kezemben még mindig a kupával, térdre estem mellette. Főlé hajoltam, megérintettem az arcát. Meg sem moccan.

– Abeloc – súgtam, arcát tenyerembe fogva.

Szeme tágra nyílt. Megijesztett. Felszisszentem. Arcán nyugvó csuklómata megragadta, másik kezét a derekam köré fonta. Karjában velem, egyetlen, erőteljes mozdulattal ült fel, vagy inkább térdelt. Nevetett, és ez nem csupán a látomásomban hallott kacagás visszhangja volt. A nevetés betöltötte a szobát, és a többi férfi vele tartott. A szoba csengett az örömteli, férfias hahotától. Együtt nevettem vele, velük. Lehetetlen volt nem így tennem, a tiszta öröm az arcán oly közel volt hozzám. Felém hajolt, és a szánkat elválasztó pár centiméter hirtelen megszűnt. Tudtam, meg fog csókolni, és akartam. Ezt a kacagást szerettem volna magamban érezni.

Szája az enyémre tapadt. A férfiakból hangos, nyers röhögés tört elő. Nyelvével finoman végigsimított az alsóajkamon, és megnyíltam neki. Behatolt a számba, és hirtelen nem éreztem mást, mint mézet és gyümölcsöt és mézsört. Nem csak a jelképe volt. Ő maga volt a kupa, vagy amit tartalmazott. Nyelve oly mélyen kutakodott bennem, hogy számat tágra kellett nyitnom, hogy ne kezdjek el fuldokolni. És olyan volt, mintha a sűrű, aranyszínű mézsört innám. Ő a részegséget hozó pohár.

A padlón találtam magamat, Abeloc rajtam feküdt, de túl magas volt ahhoz, hogy a csókolózás mellett meztelen testemhez még más testrészeit is hozzá tudja dörgölni. Alattunk a kövezetet egy szőrmetakaró fedte. Csiklandozott. Minden egyes mozdulatát, az általa keltett érzéseket felfokozta, mintha segített volna simogatni.

Bőrünk világítani kezdett, akárha a holdat nyeltük volna le legérettebb teltségében, és fénye a bőrünkön áttörve ragyogott. Abeloc hajának fehér csíkjai halvány, foszforeszkáló kék árnyalatban játszottak. Szénszürke szeme érdekes módon megmaradt sötétnek. Tudtam, az én szemem világít, a három szín minden egyes karikája, a fünek zöldje, a halványzöld jáde és az olvasztott arany. Íriszem minden egyes karikája ragyogott. Hajam látószögemben vörös árnyakat vetett: amikor ragyogok, úgy csillog, mintha a fűtjeim tűzbe dobott gránátokat rejtenének.

Az ő szeme akár egy mély, sötét barlang, ahová fény nem juthat el.

Hirtelen ráébredtem, már egy ideje nem csókolózunk. Egymást néztük. Felemelkedtem, megöleltem. Elfelejtettem, hogy egyik kezemben még mindig ott tartom a kupát, ami véletlenül hozzáért a hátához. A gerince ívbe hajolt, és valami folyadék ömlött a bőrére; és bár a serleg az imént még üres volt, hirtelen újra megtelt. Sűrű, hideg folyadék csorgott végig a testén, testemen, átítatva minket azzal az aranyszínű folyammal.

Bőren halványkék fények táncoltak. Nem tudtam volna megmondani, a bőre alatt-e, a teste mélyén, vagy ragyogó torzójának a felületén villognak. Megcsókolt. Mélyen, hosszan, és ez alkalommal nem mézsör ízt éreztem. Húst, ajkat, száját, nyelvet ízleltem, és alsóajkamon fogak karcolását. De a mézsör még mindig csorgott a testünkre, szétfolyt, aranyszínű tócsát alkotott. Lassan a szőrmét is átította alattunk.

Testemen szájával, kezével vándorútra indult, majd mellemnél megtorpant. Tenyerébe fogta, mellbimbómat gyengéden elkezdte az ujjával izgatni, majd nyelvével, amíg fel nem kiáltottam, testem nedvessé nem vált, de nem az egyre terjedő mézsör áradatától.

Figyeltem, ahogy karján a halványkék vonalak alakot öltenek, virágokat, indákat, amelyek a kezén egyre lejjebb kúsztak, majd átterjedtek rám is. Mintha valaki tollpíhét húzott volna végig a testemen.

Valaki felkiáltott, de nem én voltam, és nem Abeloe. Brii esett négykézlábra, hosszú, szőke haja elterült a mézsör tengerében.

Abeloe még hevesebben szívta a mellbimbómat, kénytelen voltam figyelmemet feléje fordítani. A szeme még mindig nem ragyogott, de élénkséget láttam benne, amely egy fajta mágia, hatalom. A hatalom, mellyel minden férfi bír, amikor rád nehezedik, és gyakorlott kézzel, szájjal becézget.

Abeloe szája lejjebb csúszott, a köldökömből itta az ott felgyülemlt mézsört. Nyelve az érzékeny bőrt nyalta, pont a két combom közötti szőr fölött. Oly hosszú, biztos mozdulatokkal nyalogatta azt az annyira ártatlan bőrt, hogy eltűnődtem, vajon milyen lenne, ha lejjebb is ezt tenné, a nem ily szűzies tájékokon is.

Egy férfi elfojtott kiáltása késztetett arra, hogy tekintetemet elszakítsam Abeloe sötét szemétől. Ismertem a hangot. Galen esett térdre. Bőre annyira halványzöld, hogy fehérnek látszik, de most zöld csíkok tarkították, ragyogva, tekeregve a bőre alatt. Indákat, virágokat, képeket formált. Mások is kiáltozni kezdtek, így kénytelen voltam a szobában körülnézni. A tizenöt testőröm közül a legtöbben térdre estek, vagy még rosszabb helyzetben voltak. Néhányan a földön elnyúlva a hasukon vonaglottak, mintha a szerteszét folyó aranyszínű folyadék ejtette volna őket csapdába – akár a cseppfolyós borostyán a bogarakat, örökké tartó fogságba esésük pillanatában, miközben sorsuk ellen küzdöttek.

Testüket kék vagy zöld, esetleg vörös vonalak borították. Futólag állatokat, indákat pillantottam meg, képeket a bőrükön, mintha folyamatosan növekvő tetoválások keltek volna életre.

Doyle és Rhys az egyre növekvő áradatban ácsorogtak, úgy látszott, őket nem vonta hatása alá. De Doyle a kezét, karját bámulta, vonalakat, melyek a két erős karját borították; kárminvörös indák az éjfékete bőrön. Rhys testét a leghalványabb kék színezte, de nem a vonalakat nézte, hanem engem és Abeloeöt. Fagy is az áramló folyadékban állt, de ő is, akár Doyle, a bőrét elborító indákat figyelte. Nicca büszkén kiegyenesedett, barna hajával, két szárnya sugárzó zuhatagával – akár egy faerie hajó vitorláival –, de az ő bőrét nem borította semmi. Őt nem érintette.

Barinthus volt az – a legmagasabb a sidhek közül –, aki az ajtóhoz lépett. Hozzásimult, elkerülte a kiömlött mézsört, amely úgy terjedt szét a szőnyegen, akár egy akarattal bíró élőlény. Úgy szorongatta a kilincset, mintha képtelen lenne kinyitni. Talán nem is menekülhetünk, amíg a mágia úgy nem dönt, hogy elvégezze, amit akart.

Egy halk hangra lettem figyelmes, amely az ágy felől érkezett, és észrevettem Kittót, aki még mindig ott kuporgott, biztonságban a mézsör-tenger előtt. Szeme tágra nyílt, mint aki mindennek ellenére halálra van rémülve. Ő nagyon sok mindentől fél.

Abeloec arcával végigsimított a combomon. A figyelmem újfent rá irányult. Újra abba a sötét, majdnem emberi pillantásba temetkeztem. Bőrének ragyogása, de az enyém is, kezdett elhalványodni. Ráébredtem, szünetet tartott azért, hogy körbe tudjak pillantani a szobában.

Most két kezét combom alá csúsztatta, fölém hajolt, majd lejjebb, tétovázva, mintha szándékaiban csak egy ártatlan csók szerepelne. De amit a szájával tett, az egyáltalán nem volt szemérmes. Nyelvével határozottan, erőteljesen belém hatolt, amitől fejem hátra bicsaklott, és gerincem ívbe hajolt.

Fejjel lefelé láttam, ahogy kinyílik az ajtó, és Barinthus meglepett arckifejezését, ahogy Misztrálra, a királynő testőreinek új kapitányára néz. Misztrál haja olyan szürke, mint az esőfelhők. Egykor a viharok ura volt, az égbolt istene. Most, ahogy beljebb ért a szobában, megcsúszott a mézsörben és elesett. Hirtelen, mintha a világ egyet pislogott volna. Egyik pillanatban az ajtó mellett a földre készült hanyatlani; a következő pillanatban már felettem volt, rám esett. Karját kinyújtotta, hogy ne üsse meg magát, és én is felnyúltam, hogy ne pont rám essen.

Kezével sikerült a földön megtámaszkodnia, de közben hozzáértem a mellkasához. Fél kézen támaszkodva, térdeltében remegni kezdett fölöttem, mintha érintésemre a szíve ki-kihagyott volna. Puha bőr mellvédjét érte a tenyerem, ami előlem biztonságot adott neki, de arckifejezése megrettent volt, szeme tágra nyílt.

Már elég közel volt hozzám ahhoz, hogy lássam, szeme zöldben úszik, akár az ég a vihar kitörése előtt, amely útjában mindent elsodor. Szeme csak akkor veszi fel ezt a színt, ha valami miatt nagyon aggódik, vagy rendkívül dühös. Réges-régen szeme színének változásával az ég is együtt változott.

Bőröm dalolni kezdett, ragyogott, akár egy fehéren izzó csillag. Abeloec velem világított. Először vettem észre a bőrömon a csíkokat, és a ragyogástól neonkék színű tekergőző fénycsíkok elárasztottak minket. Néztem, ahogy egy tüskés inda a kezemen kúszik lefelé, kéken, étellel telve, majd áterjed Misztrál halványszínű bőrére.

Misztrál teste görcsbe rándult fölöttem, mintha a fénycsíkok felém rántanák; akárha kötelek lennének, melyek felém húzzák – lefelé, lefelé. Szemében még mindig tiltakozás villogott, teste minden porcikája, izma sorsa ellen küzdött. Csak amikor már majdnem rajtam és Abeloecön feküdt, akkor változott meg a szeme. Láttam, ahogy az az ijesztő viharzöld szín lassan eltűnik, helyét oly kék vette át, akár a tiszta nyári égbolt. Soha nem hittem volna, hogy a szeme ennyire kék is lehet.

Arcbőrén a kék csíkok villám alakját vették fel, majd' oly közel ért hozzám, hogy vonásai elmosódtak. Szája az enyémre tapadt, és életemben másodszor megcsókoltam Misztrált.

Úgy csókolt, mintha a számból kapná meg az éltető levegőt, mintha belehalna, ha ajkamat nem érinthetné. Keze a testemen siklott végig, és ahogy elérte a mellemet, torkából mély mordulás tört elő, a vágyé – majdhogynem fájdalomé.

Abeloec pont ezt a pillanatot választotta, hogy emlékeztessen, nem Misztrál az egyetlen, akinek szája a testemet éri. Nyelvével, ajkával, sőt gyengéden még a fogával is kényeztetett a lábam között, gyönyörtelt nyögdecselésemet Misztrál szája fojtotta el. S ő felelt rá azzal a jellegzetes hanggal, mely egyszerre kiéhezett és fájdalommal teli, mint amikor annyira kíván valamit, hogy

már fáj. Mellemet egyre szorosabban markolta. Oly erővel, ami már kellemetlen, de ami könnyen átalakulhat gyönyörre. Ajkuk alatt vonaglottam, Misztrál szájában elveszve, Abeloechoz csípőmet dörgölve. És ebben a pillanatban a világ a feje tetejére állt. Először azt hittem, a kék okozza, és csak a fejemben történik, de ráébredtem, már nem a mézsörrel átitatott szörme szőnyegen fekszem, hanem száraz gallyakon, melyek csupasz bőrömet böködték, szurkálták.

A megváltozott környezet elegendő hatással volt ránk, hogy elvonja figyelmünket a kezekről, szájakról. Egy sötét helyen voltunk, egyetlen fényforrás a testünk, bár fényesebb ragyogású, mint amire hármasunk együttesen képes lett volna. Fel kellett emelnem a fejem, elszakadni az engem érintő férfiaktól, körülnézni, mi történhetett. Fagy, Rhys, és Galen mind halvány árnyaknak tűntek. Doyle majdnem láthatatlan volt, helyét csak hatalmának körvonalai jelezték. A sötétben mások is ragyogtak, majdnem az összes növényi istenség, és világító szárnyával Nicca is ott állt. Tekintetemmel Barinthust és Kittót kerestem, de nem találtam. Mintha a mágia a pasasaim közül taláalomra válogatott volna. Világító testünk fényénél elhervadt növényeket vettem észre. Elszáradt dolgokat.

A halott kertekben voltunk – azokban az egykoron mágikus földalatti mezőkön, amelyek a legenda szerint saját nappal, holddal, esővel és időjárással bírtak. Én már egyiket sem ismerhettem. A sidhe hatalma már jóval születésem előtt elhalványodott. A kertek ma már egyszerűen élettelenek, és felettünk az ég csupasz, üres szikla.

– Miként? – hallottam valakit kérdezni. Majd a színes vonalak sziporkázva életre keltek: kárminvörös, neonkék, smaragdzöld a sötétségben. A homályból kiáltások törtek fel, és Abeloecc újfent eltűnt a lábam között. Misztrál ajka is lecsapott rám, keze a testemen kutatott. Édes csapda, de akkor is egy csapda, amelyet oly valaki vetett, aki nem törődik azzal, mi mit szeretnénk. A faerie mágiája kerített minket hatalmába, és addig nem szabadulhatunk, amíg ki nem elégül.

Próbáltam megrémülni, de képtelen voltam rá. Semmi más nem létezett, csak Abeloecc és Misztrál teste rajtam, és alattam a halott anyaföld.